

ע"פ 9693/16 - יבלטל אקל נגד מדינת ישראל, גתאו פנתה

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 9693/16

לפני:

כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט נ' סולברג

המערער:

יבלטל אקל

נגד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
2. גתאו פנתה

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז מיום
03.11.2016 בת"פ 57408-07-15 שניתן על ידי כבוד
השופט ד' מרשק מרום

תאריך הישיבה:

ד' בתמוז תשע"ז (28.6.17)

בשם המערער:

עו"ד יוסי זילברברג; עו"ד ליאת פרייברג

בשם המשיבים:

עו"ד מיכל בלומנטל
גב' ברכה וייס

בשם שרות מבחן למבוגרים:

השופט י' דנציגר:

1. המערער הורשע על פי הודאתו במיוחס לו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. לפי כתב האישום, בהמשך לארוע שהתרחש בפתח של מועדון מסויים - במהלכו פגע המתלונן בשגגה בעינו של המערער, סירב להתנצל על כך, קילל את המערער ואף איים שיהרגו - נסע המערער לביתו, שם הצטייד בסכין מטבח גדולה ושב אל המועדון. בהגיעו למקום שלף את הסכין, ניגש למתלונן ודקרו בבטנו. בהמשך, ולאחר שנפל המתלונן ארצה, המשיך המערער להכותו בגבו ובראשו באמצעות הסכין ואף ניסה לדקרו שוב. המתלונן הובהל לבית החולים במצב קשה, אושפז ונותח בשל קרע באונה התחתונה של הריאה וקרישי דם מרובים בחלל החזה.

המערער הודה במיוחס לו בהזדמנות הראשונה, נטל אחריות על מעשיו והביע חרטה כנה עליהם. על אף המלצת שירות המבחן להשית על המערער מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, גזר עליו בית המשפט המחוזי עונש מאסר בן ארבע שנים בפועל בניכוי ימי מעצרו, מאסר מותנה ופיצוי בסך 20,000 ש"ח למתלונן.

2. המערער טוען כי עברו הנקי, נסיבותיו האישיות הקשות, הודאתו המיידית במיוחס לו, נטילת האחריות על ידו וחרטתו הכנה, כל אלה מצדיקים הקלה בעונש המאסר שהושת עליו. כן מבקש המערער הפחתה ברכיב הפיצוי, נוכח מצבם הכלכלי הקשה, שלו ושל משפחתו.

3. המשיבה טוענת כי עונש המאסר שהושת על המערער הינו עונש הולם בנסיבות העניין, וכי אין בקשיים הכלכליים של המערער להצדיק הפחתה בפיצוי, זאת בהתחשב בנזקים הקשים שנגרמו למתלונן, שהצהרת נפגע העבירה שלו הוצגה לעיונו.

4. הצדדים הגישו פסקי דין התומכים, לשיטתם, בטענותיהם כי יש להקל בעונש המאסר או להותירו על כנו, בהתאמה.

5. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, דברי נציגת שירות המבחן ודבריו של המערער עצמו, לא ראינו מקום להתערב בגזר הדין.

הלכה היא כי אין ערכאת הערעור גוזרת מחדש את דינו של המערער ואינה נוטה להתערב בגזר הדין אלא במקרים חריגים בלבד שבהם נפלה טעות בגזר הדין, או במקרים שבהם העונש חורג באופן משמעותי מרף הענישה המקובל בנסיבות דומות (השוו: ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (21.1.2009); ע"פ 32/14 עמאש נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (17.9.2015)).

באשר לרכיב המאסר; עונש המאסר שהושת על המערער אינו קל, אך הוא משקף כהלכה את חומרת מעשיו. בית המשפט המחוזי שקל ואיזן כהלכה את כלל השיקולים, לחומרה ולקולה, בגזרו את דינו של המערער, ואין אנו רואים מקום להתערב בשיקול דעתו ובהכרעתו.

באשר לפיצוי; אף שברור לכל שתשלום פיצוי המושת על מי שאינו משופע באמצעים אינו דבר של מה בכך,

ההלכה היא כי מצבו הכלכלי של נאשם אינו שיקול מכריע בפסיקת פיצוי. המערער יוכל לפנות "בצינורות המקובלים" למרכז לגביית קנסות, על מנת שזה יבדוק אפשרות פריסת תשלום הפיצוי.

ניתן היום, ד' בתמוז התשע"ז (28.6.2017).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט